

שמונה איברים מכוסחים

האיגרוף המסורתי. כאן, לשם שינוי, חבשו המתחרים כובעי מגן מרופדים. כדי להגן על המוח מפני חטכות מסור כנות. באיגרוף התאי אמצעי המגן היחידים, שבהם מצוירים המתחרים, הם מגן פה, המונע מהמתאגרף לחתוך את לשונו בשיניים. בעת שהוא סופג מכה, ומגן אשכים, המקטין את עונשן של הבעיטות.

התחרות, שהסתיימה בניצחון מוחץ של ההולנדים בכל הקרבות, איכזבה רבים. כיצאה התלונן מישוהו. כי בא לראות דם ולא קיבל תמורה לכספו. תודה לאל.

ריים כעדת ידבורים וצנאו על חדרים ההלבשה. בקהל היו גם הרבה גברים קשישים יותר ונשים כבודות. מעניין, אבל נרמה היה שדווקא הנשים הריעו במרץ רב יותר, בכל פעם שאחד המתאגרפים ספג חבטה מועזעת במיוחד או בעיטה מכאיבה. רוב הבעיטות, שנשי לחו אל איזור הכליות של המתחרה, נועדו להעתיק את הנשימה מפיו של היריב ולהשאיר אותו חסר שיווי מיש קל במשך כמה השניות, הדרושות לִי חברו לשטח אותו ארצה בנוקיאאוט. בין קרבות האיגרוף התאי יכול היה הקהל לחזות בכמה קרבות בסיגנון

לובשים כפפות איגרוף, אולם מותר להם לחבוט זה בזה גם בעזרת הרגליים, וגם במקומות שהפגיעה בהם אסורה באיגרוף המסורתי — כמו בכליות, למשל.

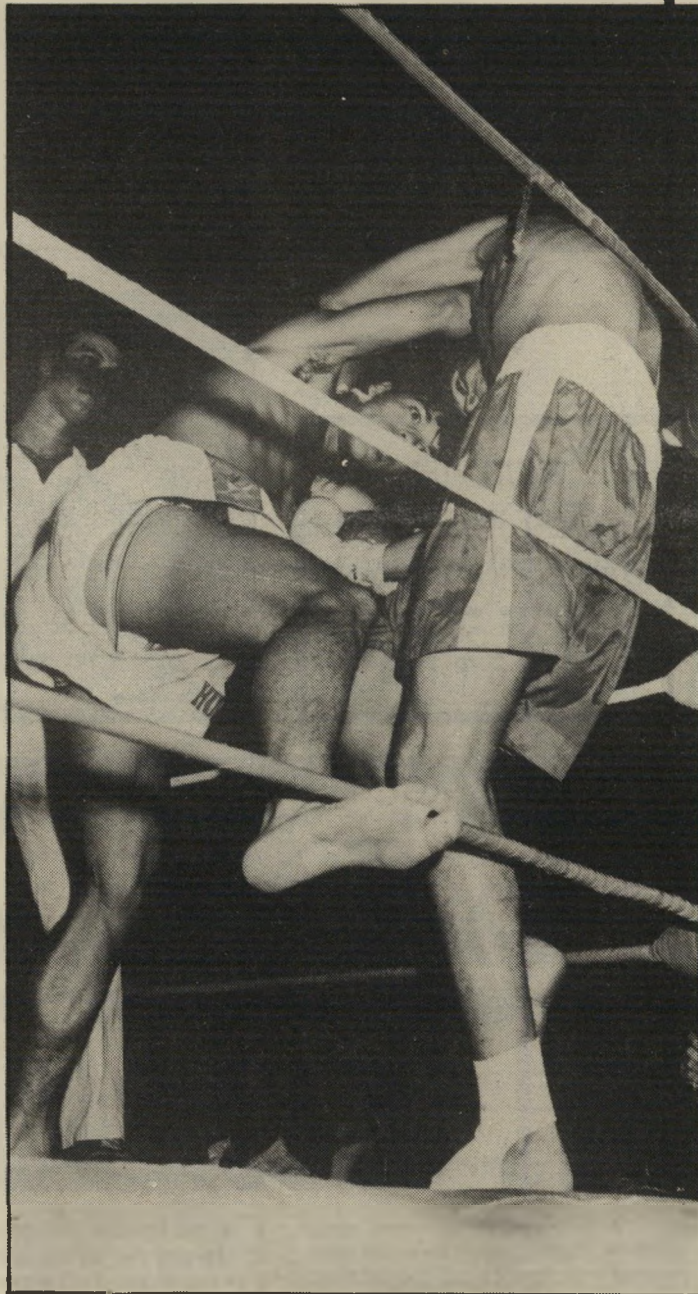
עוצמת המכה שסופג מתאגרף כ־זירה מיריבו שווה כפליים מישקל גופו של המכה. כלומר, מתאגרף שמישקלו 70 קילוגרם, יכול להנחית מכת איגרוף שעוצמתה, להלכה, 140 קילוגרם. אולם זה רק בתאוריה. בפועל, נסוג המתאגרף לאחור או לצדדים כשהוא סופג את המכה, דבר האמור להפחית את עוצמתו של האגרוף. האיגרוף התאי, אומרים הסידיו, הוא פחות מסוכן מהאיגרוף המקובל, מפני שחלק מן המהלומות ניהתות על היריב בעזרת כפריגל. שהיא הרבה יותר חלשה מאגן רוף קפוז. מצד שני, הרגל היא הרבה יותר ארוכה ושריריה חזקים יותר. כך שהמנוף שבעזרתו מונחת המכה הוא ארוך יותר. כלשון התאית מכונה הספורט "קרב שמונה האיברים" — מפני שמותר להשתמש בשעת הקרב גם ברגליים.

מאז מילחמת העולם השנייה מתו בכל העולם כ־400 מתאגרפים ממכות שספגו בתחרויות ובשעת אימונים. איך נתונים כמה נפגעו בקרבות של איגרוף תאי. בכל מיקרה, המארגנים — מועדון מגירו גירס, בחסות מועדון האיגרוף כפפות הזהב — לא לקחו סיכונים. בפתח האולם חנה אמבולנס. בפנים, ליד הזירה, ניצבו אלונקה על גלגלים, רופא ואחות. כשהתחילה התחרות, לקול צלילימוסיקה תאית עתיקה, התאכזב כל מי שציפה לשפיי כותידים של ממש.

האורחים ההולנדים לבשו גלימות משי בצבע אדום. המארחים הישראלים לבשו גלימות בצבע כחול. כל קרב היה מורכב משלושה סיבובים. אפשר היה לנצח בנוקיאאוט או בנקודות. הקרבות עצמם היו חסרי־ברק. הכל נראה כמו תחרות איגרוף עממית. בתר ספת של כמה בעיטות לא מרשימות.

נבחרת הולנד היא אלופת העולם בסוג זה של ספורט. בעולם ידועה הולנד כמרכז האירופי ללימודי איגרוף תאי. קאראטה, ג'ודו ושאר אומנויות הלחימה שמקורן במזרח הרחוק — זכר לימים הטובים שהולנד שלטה באיי אינדונסיה, וייבאה משם ומהארצות השכנות תורות בישול וספורט.

רמי קינן מרעננה, מתאגרף מיק צועי לשעבר, שבא לחזות בתחרות, אמר על המתחרים: "אין להם קשיחות. אחרי שתיים או שלוש מכות הם פשוט מתקפלים. באיגרוף אפשר לחטוף מה לומות כמשך תשע דקות ולא לזוז." מה שבכל זאת בלט בתחרות היציאת הזו היה הקהל. היו שם גערות צעירות ששכבו את המתאגרפים השריי

ברך ישראלית לעבר אשך הולנדי להעתיק את הנשימה מאפו של היריב

שם אוסישקין בתל־אביב, יכלו מאות הצופים שהגיעו לחזות בנבחרת ישראל אל והולנד, שהתחרו ביניהן בקרב הימירחי.

יציאת ברך באשכים. מרפק כ־מפתח־הלב. בעיטה עזה בכליות — כל אלה תכסיסים מותרים ורצויים בענף ספורט חדש שהגיע לישראל — האיגרוף התאי. שיטת האיגרוף האלימה נולדה כ־תאלנד. השבוע. באולם הספורט על־

הצוות הרפואי בודק פגיעות איפה הדם?